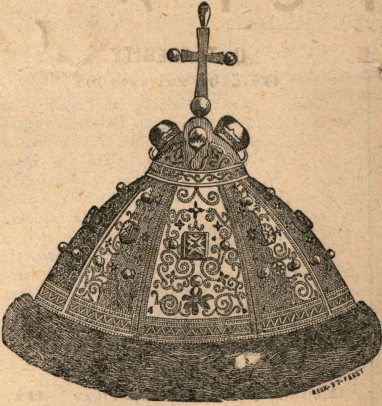

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Β΄.

ΣΤΕΜΜΑΤΑ—ΞΙΦΗ—ΘΡΟΝΟΙ—ΣΚΗΠΤΡΑ

ΠΡΟ ΗΜΕΡΩΝ μετηνέχθησαν εἰς Μόσχαν αὐτοκρατορικὰ σήματα καὶ ἐξήχθησαν ἐκ θησαυροφυλακείου οἱ θρόνοι, ὧν χρῆσις ἔσται τὴν προσεχῇ Τρίτῃ. Αἱ τῖραι, τὰ μπάτα, αἱ ὑδρόγειοι σφαῖραι καὶ τὰ σκήπτρα Ρωσίας εἰνε ἀναμειβόμενα ἡ πλουσιωτέρα λογιὰ πολυτίμων λίθων εἰνε ὑπάρχουσα ἐν τῷ μῦ. Ἀρχαιοτάτων τούτων εἰνε τὸ στέμμα ἐκμύηρου τοῦ Μονομάχου, τὸ δωρηθὲν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου ἐξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Τοῦτο καίτοι πλου-
τάτων ἐν πολυτίμοις λίθοις ὑστερεῖ ὡς τὴν ὑλὴν ἀξίαν, τὸ στέμμα τοῦ Πέτρου Μεγάλου, ὅπερ μειονεκτεῖ ἐν συγκρίσει εἰς τὴν Αἰκατερίνης τῆς Α' καὶ Πέτρου Β'. Μετὰ τὰ στέμματα ταῦτα ἔρχονται τὰ Ἰωάννου Ἀλεξίου, Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Ἰσίδει κ.λ. ὧς καὶ τὰ τῶν κατακτηθεῖσιν ὡν Πελοποννήσου, Γεωργίας, Ἀστροχάν, Κα-
σιδίας κλ.

ΣΤΕΜΜΑ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥ

νον τούτων ἔρχεται ὁ Χρυσὸς λεγόμενος Θρόνος τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος, κοσμημένος ἐκ 1500 ἀν-
θράκων, 8,000 καλαῖων (περούλι) καὶ μαργα-
ριτῶν, δύο παμμεγέθων τοποζίων καὶ τεσσάρων
μεγίστων ἀμειβμάτων.

Τὰ ξένα στέμματα, τὰ σκήπτρα, αἱ σφαῖραι, τὰ ξιφῆ, αἱ βακτηρίαι καὶ οἱ θρόνοι ἔχονται τὴν ἱστορίαν τῶν ἑθνῶν, ὅτινα χειρισθέντα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βορρὰ συνεγενέθησαν ἐν αὐτῇ καὶ ἡδ' ἔπειτα διὰ παντός εἰς λήθη.

Τὸ αὐτὸ ἀναμειβόμενον γραμμὰ τῆς σκεπτικῆς ἱστορίας τῶν κατακτηθέντων ὑπ' αὐτῆς ἑθνῶν, τὰ μόνα ἱ-
χνη, ἐξ ὧν δύναται τις ν' ἀναγνωρίσῃ σήμερον τὴν ποτὲ ὑπαρξίν των!

ΛΕΠΤΟΜΕΡΗΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Ἡ ἱστορία τῆς. — Οἱ ναοὶ καὶ τὰ κεφάλαια. — Ἀλλὰ πληροφορία
Σήμερον, πρὸς ἐλὸν τοῦ κόσμου τὰ βλέμματα εἰνε
καταστρεφόμενα ἐπὶ τὴν Μόσχαν, οἱ ἀναγνωρίσται ἡ-
ν δικαίως ἀξιοῦσι νὰ μάθωσι γεωγραφικὰ καὶ
ιστορικὰ πληροφορίας, ἱκανὰς νὰ καταστήσωσιν
αὐτοὺς γνωμοτῶσαν τὴν περιώνυμον ἀρχαίαν
θεσπεσίαν τῶν Μοσχοδιτών.

Θεωρούμενος τὴν δικαίαν ταύτην ἀξίωσιν των, παρέρωμεν ἀποὺς νοερὰς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ταύρου Μόσχα, ὅπως ἔπος ἐπισκοπήσωμεν τὴν
κλιν, ἥς τὰ θεμέλια θετο πύλων τὸ 1147 μ.
ο. Δοδὲ Γεωργίου ὁ Β', ὁ ἐπικληθεὶς μα-
ζουρ.

Ἡ πόλις αὐτὴ ἔχει σχῆμα ἀκανόνιστον ρομβοει-
δος καὶ περιέχεται ἀνὰ τὴν 160 χιλιομέτρων, ἀπὸ
πείρῃ ἐπὶ τῇ ὀκτίαν αὐτῆς περιλαμβάνονται καὶ 240
κίλτρα, πλείονος τῶν 1000 κίπων καὶ μέγιστον
ἐριερακτοὶ ἀγροί, ἐνδὸς τῶν ὁποίων γυμνάζον-
ται πολλὰς τὰ στρατεύματα. Πρὸς τοὺς ἐν τῇ
ριεραίᾳ αὐτῆς ἀπαντῶσι 235 μικροὶ λίμναι,
πρὸς τὰς ὁποίας εὐρήναι δημόσιοι περιπάτοι καὶ
αἰτοὶ κήποι. Ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας εὐρωπαϊ-
κας πρωτεύουσας, ἡ Μόσχα δύναται νὰ λογισθῇ
ὡς πλείστη πόλις: οὐδεμία ὅμως αὐτὴν παρουσιάζει
σοῦτας σκιερὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς, ὡς
τῆς Μόσχας, ἡ ὁποία κατὰ τὰ 750 ἔτη τὰ δια-
ρῶντα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὑπόστα τοῦ πάνδενα
ἐπιβόρου καὶ πυρκαϊῶν.

Ἡ Μόσχα εἰνε διηρημένη εἰς πέντε μέρη: τὸ
πρῶτον, τὸ καὶ κεντρικόν, κατέχεται ὑπὸ τοῦ
ρεμλίνου: τὸ δεύτερον ἐνομαζέται Κιτάϊ Γορόδ,
οἱ γήνη πόλις: τὸ τρίτον καλεῖται Βελόϊ Γο-
ρόδ, ὅτι λευκὴ πόλις: τὸ τέταρτον Ζέλεν Γο-
ρόδ, ὅτι γήνη πόλις καὶ τὸ πέμπτον περιλαμ-
νεται τὰ προάστια 35 τῶν ἀριθμῶν.

Τὸ Κρεμλίον

Τὸ Κρεμλίον ἐκτίσθη κατὰ πρῶτον τῷ 1367
ἀπὸ τοῦ ἡγετῆ, εἰνε δὲ μοναχικόν, ὥρατον καὶ με-
γαλοπρεπὲς κτίριον, περιβαλλόμενον ὑπὸ τοίχους
—50 ποδῶν ὕψους καὶ πλάτους 12—16— ἐν αὐ-
τῷ ἀπαντῶσι τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα τῶν αὐτοκρα-
τορῶν, ὅτινα ἐπεσκευάσθησαν πρὸ 50 ἐτῶν ἔσθωθεν
ἀπὸ ξυμένων χρυσωθέντα καὶ κοσμηθέντα δι' ἐπί-

πλῶν ἀρχαίων, πρὸς δὲ τὸ μέγιστον ἀνάκτορον,
ὁπτινος τὰ θεμέλια ἐτίθησαν τῷ 1839 καὶ τὸ ὁ-
ποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συμπλήρωμα τῶν
ἀρχαίων ἀνακτορῶν.

Ἐν τῷ Κρεμλίῳ ἀπαντῶσι πρὸς τοὺς 10
Μητροπολιτικὰς ναὺς τῆς Κοιμηθείας, ἀνεγερθεῖς
τῷ 1326 καὶ ἄλλοι ναοί. Ὁ ναὸς τῆς Κοιμηθείας,
ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται ἡ στέμν τῶν αὐτοκρατορῶν τῆς
Ρωσίας, εἰνε ἡ λαμπροτάτη τῶν ἐκκλησιῶν τῆς
Μόσχας, ἀλλὰ καὶ ἡ μικροτάτη πασῶν τῶν βασιλικῶν
αὐτῆς ἐκκλησιῶν: ὁ ἐσωτερικὸς ὅμως αὐτῆς διάκο-
σμος ἔχει τοσαύτην θαυμάσιαν πλοῦτον καὶ λαμπρό-
τητα καλλοπιστησώμενη ἀδύνατος καθίσταται ἡ πε-
ριγραφή τοῦτου: ἐκτὸς πολυαριθμῶν ἐξοικονίστων
τῶν συμβάντων τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τῶν τείχων τοῦ
ναοῦ τούτου εὐρίσκονται 249 εἰκόνες ὁλόσωμοι καὶ
2066 ἡμιστοι καὶ ἡ μόνον κεφαλὰ ἀγγέλων, ἀ-
ποστόλων, ἁγίων, μαρτύρων, Αὐτοκρατορῶν ἀνδρῶν
καὶ γυναικῶν καὶ Πατριάρχων: πρὸς τοὺς ἐν
αὐτῇ σκάνονται καὶ πᾶσι πολλὰ ἱερὰ λείψανα.

Ὁ ναὸς τοῦ ταξιδάρκου Μιχαὴλ περιλείπει τοὺς
τάφους τῶν Ρώσων μοναρχῶν καὶ Μ. Δουκῶν
μέχρι τοῦ Μ. Πέτρου, πρὸς δὲ τοῦ: τάρους πολ-
λῶν ἀρρέων μελῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογ-
γενείας καὶ τῶν τοῦ Πέτρου τοῦ Β'.

Μικροτέρου τοῦ ναοῦ τούτου, ἀλλὰ μετὰ πολ-
λῆς μείζονος ἀρχιτεκτονικῆς ἐπισκοπίας ὡκοδο-
μημένος, εἰνε ὁ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἀπαρτίζων
πᾶσαν μεγαλοπρεπὴ πτέρυγα, ὧς εἶπεν τοῦ Κρε-
μλίνου: ὁ τῆς Μεταμορφώσεως εἰνε ἄλλοιον τετρα-
γωνον οἰκοδόμημα θεμελιωθὲν τῷ 1328 καὶ ἀνοι-
κοδομηθὲν τῷ 1527: ἐν γένει ἐν τῷ Κρεμλίῳ ἀ-
παντῶσι 32 ναοί.

Μετὰ τούτων τὴν προσοχὴν ἔλκει τὸ κοινω-
στάσιον Ἰδανοδικεῖα διὰ τὸ μέγεθος, τὴν εὐρέ-
πειαν καὶ τὴν μεγαλοπρεπὴ τοῦ θεῶν. Τὸ κοινω-
στάσιον τοῦτο ἀνετίσθη ἀπὸ πυρίτιδος οἱ Γάλλοι
τῷ 1812 καὶ κατεκρήμνισαν αὐτὸ πλὴν τοῦ πύ-
ργου, τοῦ καλουμένου Ἰβάν Βαλίκι, ὅστις ἐσχίσθη
τοτε ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῶν θεμελίων. Τὸν
σταυρὸν, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς του,
καὶ τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐθέσθον οἱ Ρῶσοι, διὲ
ταξὲν ὁ Ναπολεὼν νὰ καταβιβάζει, σκοπὸν νὰ
στήσῃ αὐτὸν ὡς τρόπαιον ἐπὶ τινος τῶν ἐκκλησιῶν
τῶν Παρισίων. Ἀναγκασθεὶς ὅμως νὰ φύγῃ τὸν ἀ-
πὸ τῆν ἐκεῖ. Τὰ κοινωσάσιον ἀνεκτίσθη σχεδὸν

ἐξ ὁλοκλήρου ὡς καὶ πρότερον καὶ εἰνε περικαλλέ-
στατον καὶ λαμπρότατον, ἔχον ὕψος μέχρι τῆς βά-
σεως τοῦ σταυροῦ 251 1/2 ποδῶν καὶ μέχρι τῆς
κορυφῆς αὐτοῦ 269 1/2: ἐκτὸς πολλῶν κωδωνῶν
περιέχει καὶ τὸν περιόχον ἐκεῖνον, τὸν ζυγίζον-
τα, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφήν 10,000 ρω-
σικὰ πούντα, ἥτοι 130,000 περίπου ὀκάδας καὶ ὁ
ὁπτιος γυθείς τῷ 1736 ἔπεισε τὸ ἐπόμενον ἔτος
ἐκποικιλεῖν καὶ ἐκδοθῆναι εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ἰδίου
βιλαρ.

Ἐν τῷ Κρεμλίῳ κείνεται πρὸς τοὺς 10 τὸ Αὐ-
τοκρατορικὸν μουσεῖον, ἡ ὁπλοθήκη, τὸ Πατριαρ-
χεῖον, δύο μεγάλα μοναστήρια, ἐν ἀνδρῶν καὶ ἑτε-
ρων γυναικῶν καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον, ἐν τῷ ὁ-
ποίῳ ἀποκείνεται στέμματα, σκήπτρα, παρτίσματα,
ποτήρια καὶ θρόνοι τῶν Μ. Δουκῶν καὶ αὐτοκρα-
τορῶν, κειμήλια πολυτίμα διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα
καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ διὰ τοὺς κοσμοῦντας
ὡς τιμαλφεῖς λίθους.

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ Κου ΡΟΪΔΟΥ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ

Ἔστω δὲ Ροΐδης . . .

Τὴν περιγραφὴν γραφεῖν ποῦ εἶχε ὁ ἀμύθητος εὐ-
φυας συγγραφεὺς τῆς «Παύσης Ἰωάννας» τῆς
ἐξόχῃς ἥδ' ἐκδοσῆς ἀριμετρήσεως ἐν τῷ γαλλικῷ
for Barbès & Lauréville. Μία μεγάλη πανήγυ-
ρις βιβλιοθηκῆς φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς, εἰσο-
ρικῆς. Ἐνα γραφεῖν ἀπολύστατον σὲ μέσον τοῦ
δαμάτιου, μετὰ τὴν χειρογράφα ἐπ' αὐτοῦ, πα-
ράξεναι ἔρρι ἐν γεωμετρικῇ ὁρμῇ, μία ἐξ αὐ-
τῶν τεραστίων διατάξεων πρὸς τὸ παρῶν τὸν
βλέπον πέραν διὰ μέσου στεγῶν καὶ τοίχων οἰκῶν
πρὸς τὸν δόξαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τοὺς λό-
φους τοῦ Δαρνίου ἤλιον: ἀρχαῖα εἰκόνες ἐπὶ τοῦ
τοίχου, διαφορά μετωπικῶν ἀπλῶν, ἀνέντιμα κ.τ.λ.
ἱστορῶν, εἰς καναπές παρὰξενος καὶ αὐτῆς,
σύνολον περιεργότατον ἐλαφρῶς ροδίζομενον ἀπὸ
τὸν βασιλευσάντα κάτω ἤλιον, τὸν πυρπολόντα ἐ-
κείνην τὴν στιγμὴν δὲ ἐκείνα τὰ ἀντικείμενα, τὰ
ἀναδιδόντα δὴν καὶ παλαιὴν ἡμερῶν, τὰ ἐγκλίοντα
δὴ καὶ τὴν ἀπὸ ἐλὸκλήρων τὴν ἐξόχως εἰρωνικὴν
ζῶν καὶ χαριτωμένην ἐργασίαν. Τὸ συγγραφεὺς
τοῦ «Συριανῶν διηγήσεων». Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ
Ροΐδης: Εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν πασίγνω-
στος ὁ ἰδιορρυθμὸς συγγραφεὺς, ὁ καταρτίζων τὰ
περιοδικὰ καὶ τὰς ἐφημερίδας τάσης γλώσσης μετὰ
τὰ μεσάνυχτα γεμῶντα καλοκαίρι ἐκεῖ εἰς τὸ Ζη-
χαράριον τοῦ Σύνταγμα, ὁ ἰδιορρυθμὸς βαίνων ἀνὰ
τοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους, ὁ πλήρης ἐν τῇ ζωῇ, τῇ
μελέτῃ καὶ τῇ παραγωγῇ πρωτοτυπίας καὶ ἐρω-
νείας, καὶ δρῆτικῶς ἐπιπερούσης πόνον βαθύν,
ἔξω πόνον εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε περιπεσόντας εἰς
τὴν ἄκρην τῆς ζωῆς τοῦ. Ἀνάστημα μέτριον,
διπλοῦς σώματος αἰλουροειδῆς, λεπτοτάτης, τὸσον
ποῦ νομίζετο ἥμας πὸς τὸν φυσιοστέ, δὲ πῶς, κα-
παλὴ σατανικὸς ἰδιορρυθμὸς, καλλιτεχνικῇ, ὁρ-
μασμὸς λαμπρότης, χαλκὴ σατανικὴ τὰ μ' ἐνα ἀ-
νεξέλεπτον ἐπ' αὐτῶν μετρίδια σαρκαστικῶν, μει-
διᾶ καὶ μόνον εἰς τὴν χαλκὴν τοῦ Ροΐδου τὸ ἀπὸ
τίτλου ἐν Ἀθήναις. Ἡ κοινότης τοῦ—ἀπλότης
ἡ συντροφία τοῦ θεατικῆς—σιγῆς νὰ καπνίζετε,
τοῖς νὰ πίνετε, ἔξω νὰ βρέχη, καὶ Ροΐδης ν' ἀκού-
εσθε. Causeur πρώτης, γέλυτα σκορπὸν ἄρθο-

νον, τὰ πάντα ἀνατέμνων ρήτορας, ἐπιστήμονας,
δικηγόρους, ἱατροὺς, φιλόλογους, λογιῶν—ὡ! τῆς
χαριτωμένης τοῦ εἰρωνείας!—Θέσταιν, κοινωνίαν,
πολιτεῖαν, Βουλὴν, χορὸν, ἀλλ' αὖτις, καὶν, τύπους
ὁρῶν, γραφεῖν, σαλῶν, γάτας, σκῶν, πα-
παγάλους... γυναικας! Δὲν ὑπάρχει λόγιος, ποιη-
τῆς, διηγηματογράφος, ἄρθρογράφος, ρεπόρτερ, γρα-
φίς, οὐ αὐτὸς ἀναγινώσκων καὶ τὸ ἐλάχιστον τοῦ
πνευματικῶν προῖον, νὰ μὴν ἀνέυρην ἐν αὐτῷ γραμ-
ματικῶν, συντακτικῶν, λογοτεχνικῶν μαργαρίται!
Καὶ τοὺς ἀραδίξει τοὺς μαργαρίτας τοὺς τοσόν
εἰρωνικῶς, τοσόν χαρίεντως. Ἐάν μοῦ ἐπέτρεπε,
θὰ ἐξέδιδον τοὺς «κατὰ Ροΐδην μαργαρίτας».
Ὅλαι αἱ φιλολογικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ καὶ πο-
λιτικαὶ δόξαι μὰς θὰ κατέπτον ἐἰς κορυφαίαν!
Ροΐδης τέλος δεύτερον ἐν Ἀθήναις δὲ ἔχον.
Καὶ μία παράξενος ἀκόμη ἀπὸ τὰς πολλὰς ἰδιότη-
τάς του: ὁ κύριος Ροΐδης κάνει κατὰ καρικατοῦς
πρώτης κομικότητας: ὁποῖος τὸν καταφέρει καὶ τὸν
δείχνει μερικῶς τοιαύτας, θὰ θαυμάζη, θὰ γελᾷ,
θὰ ξεκαρδισθῇ. Καὶ ἡδ' ἡ ἀπάντησις τοῦ πρὸς τὰς
γραφεύσας: Ἐλληνίδας.

Ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἐκ τῶν γυναικείων συνεντεύξεων

— Ποῖαν ἐντύπωσιν ὡς ἐπρόξενισαν, τὸν ἐ-
ρωτώμενον εἰς τὴν διαπαύσιν, τὰ παράπονα τῶν λο-
γίων γυναικῶν κατὰ τὸν ἄρθρον σας;

— Μεγάλῃ μόνον ἀπορίᾳ, ἀπὸ τῆς πρῶ-
της μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, οὐδὲν ἄλλο
ἥτο τὸ ἄρθρον ἐκεῖνον παρὰ ὕμνος εἰς τὴν γυναι-
κα, τὴν ὁποῖαν ἐκέρυα ἱκανὴ ν' ἀνυψῇ εἰς τὸ
εἶδος τῆς ὑπεράνω τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὅτι τὸ εἶδος
τούτο προτιμᾷ παντὸς ἄλλου. Καὶ οἱ μόνον τὴν
γυναικα ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Ἑλ-
ληνίδα ὑπερεπῆνσε παραστήσας αὐτὴν ἐξισωθεῖ-
σαν πρὸς τὴν Εὐρωπαίαν κατὰ τὴν κομφοῦτητα τῆς
ἐνδομυίας καὶ τὴν χάριν τῆς κοσμητικῆς συμπερι-
φορᾶς, πολλὰ ἀνέτεινεν τὸν σημερινὸν Ἕλληνα
κατὰ τὴν ἐξότην τοῦ πνεύματος, καὶ μόνον ἱκα-
νὴ νὰ μεταδίδῃ εἰς τὴν ἀρχὴν μὰς φιλολογίαν
τὰ ἐλλείποντα ἀπ' αὐτῆς προσόντα χάριτος, λε-

σιμῶντος τὸν παραπῶν, δὲ ἀπαιτῶ πολλὰ ἀπὸ
τὰς σημερινὰς γραφεύσας, ἀπὸ ἐκ ὁποῦ τοιαύτης
παραγίγνεται ὡς καὶ τρις ἐπὶ ἑκατὸν, ὅτι οὐδὲν
ἄλλο ζητᾷ παρ' αὐτῶν παρὰ νὰ ἀποδεικνύονται
ὅταν γράφουν ἐπίσης χαρίεσαι ἔξω καὶ διὰ δι-
σκειαστικὰ, ὅσον εἰνε ὅταν ὁμιλοῦν. Τοιαῦτα ἡ-
σαν αἱ πλείους ἐξ ὧν ἡτύχηται νὰ συνανα-
σπασθῇ. Οὐδὲν λοιπὸν ὑπερβολικὴ ἡ τοῖς ἁ-
παίτησις ν' ἀνέωρὲν τὰ προσόντα ταῦτα καὶ εἰς ὁ-
σας εὐχεῖς ν' ἀναγνώσῃ. Μεγάλῃ πιστεύω ὅτι ἡ
ἀδικία οὐ μόνον πρὸς τὰς Ἑλληνίδας ἐν γένει,
ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς γραφεύσας τὸ νὰ ἐκρί-
νωμεν περὶ τοῦ πνεύματος, τῆς καρδίας καὶ τῆς
φιλοκαλίας των ἐκ μόνων τῶν γραφόμενων των.
Ἐὰς παρατίθεται ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω τὴν τῶν
ἄμορην καὶ ἐξυπνὸν δεσποινίδα Εὐγενίαν Ζω-
γράφου.

Τὴν εἶπε διὰ τὴν Εὐγ. Ζωγράφου

Τὰ ἀπόντα ἡ τοῦλάχιστον ἀνεπαρκῶς ἀντιπρο-
σωπεύμενα εἰς τὴν διηγήματα τῆς δεσποινίδος
Ζωγράφου προσόντα ρωτικότητος, εὐαισθησίας καὶ
ἀρεταίας ἀντινοδοῦσιν εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν
ὁποῖαν ἡτύχηται νὰ λάβετε μετ' αὐτῆς. Τὴν λο-
γίαν χάριν ἐρασιμώτερον, ἡ μάλλον χαρακτηρι-
στὴν τῆς γυναικείας φύσεως πρὸς τὸ: «ἐθαύμαζον
πρὶν πολλὸν τὸν κ. Ροΐδην, ἀλλὰ τὸρα δὲ τὸν θαυ-
μάζω πλέον;» Τὴν ἀπελπιστικὴν τῆς μεταδίδεσθαι
τῆς εὐθύνης ὁλοκλήρου σειρὰς φράσεων εἰς τὴν
ραχὴν τοῦ στοιχειοθῆτος, ἡ τὴν συγκινητικώτερον
τῆς ἀγαπητικῆς αὐτῆς κατὰ κολάκων, οἵτινες
δὲν τῆς εἶπαν τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ δράματος τῆς,
καὶ τῶν παραπῶν τῆς κατὰ τῆς κακίας τοῦ
κόσμου. Ἐπειδὴ δὲ ἀρούε παύει νὰ μὰς ἀγαπᾷ (?),
ἡρξισαμεν ἡμεῖς νὰ τὴν ἀγαπῶμεν (!), ζητούμεν
παρ' αὐτῆς τὴν ἀδειαν νὰ τῆς δώσωμεν μίαν συμ-
βολήν, τὴν ὁποῖαν πιστεύομεν χρησιμωτέραν πρὸς
τὴν ἀλλῃς, ν' ἀγορασθῇ ἕνα φωτογράφημα καὶ ἀντὶ
στοματικῆς κοινοῦται, διὰ τὰς ὁποίας δὲν πᾶν
οὐτε τὸ πνεῦμα, οὐτε ἡ καρδία τῆς, ἀλλὰ μόνον ἡ
μνήμη τῆς, νὰ γράφῃ κατ' ὑπαγόρευσιν τοῦ γνω-
γράφου, ὅσα ἐκρεύουν ἐκ τῶν ῥοδίων χειλέων
τῆς ρωτικῆς, ἀφελῆς, γυναικεῖας, χαριτωμένης.

Αἱ φοιτήτριαι τῆς ἐαυτοῦ.— Ὁ κ. Ζωγράφος καὶ μία καρ- δία πτώματος.— Γυναι- κες ἀποθυμοῦσιν!

— Καὶ περὶ τῶν φοιτητῶν μας τῆς ἱατρικῆς
τὶ φρονεῖτε; — Ἐνθουμάμε, ὅτι πρὸς τινων ἐτῶν εἰς τῶν
πρωτοπόρων ἱατρῶν μὰς, ὁ κ. Ζωγράφος, ἀν δὲν μ'
ἀπατᾷ ἡ μνήμη, μοῦ διηγεῖτο, ὅτι ἀναλαβὼν νὰ
δῶσθαι στοιχειώδη μαθήματα ἀνατομίας εἰς τὰς κυ-

